

چکیده

تأثیر و اهمیت استفاده بهینه از امکانات و تسهیلات درمانی کشور و لزوم به کارگیری صحیح از نیروی انسانی ماهر و تحصیلکرده در این بخش در افزایش بهره‌وری مؤسسات بهداشتی و درمانی به خوبی روشن می‌باشد. از جمله مواردی که به نظر می‌رسد بهره‌وری مناسب و مؤثر در بخشهای بستری بیماران را کم اثر می‌نماید، اقامتهای طولانی و غیرضروری بیماران در بیمارستانها می‌باشد.

این نوشتار تحقیقی است در باب این موضوع که مدت اقامت یا زمان بستری بیماران در بیمارستانهای خصوصی و دولتی شهر تهران (و در این پژوهش میانگین اقامت بیماران جراحی قلب باز) تا چه اندازه است. تحقیق در سطح ۸ بیمارستان (۴ بیمارستان خصوصی و ۴ مورد دولتی) در سطح شهر تهران و در مورد بیمارانی که در سال ۱۳۷۴ تحت عمل جراحی قلب باز قرار گرفته‌اند انجام شده است. پژوهش با استخراج اطلاعات مورد نیاز از جمله مدت زمان اقامت بیمار قبل و بعد از عمل جراحی، نوع عمل، بیمه و یا عدم بیمه بودن بیمار، از پرونده بیماران ترخیص شده در سال ۱۳۷۴ انجام گردیده است. اطلاعات و داده‌ها در جداول بخصوصی که به همین منظور تهیه شده‌اند جمع‌آوری و با میزانهای اقامت مطلوب که از پزشکان جراح قلب و عروق استعلام شده مقایسه گردیده‌اند. با مطالعه این مجموعه اقامتهای غیرضروری و طولانی مدت در کلیه بیمارستانهای مورد نظر و بخصوص در بیمارستانهای دولتی (آموزشی) آشکار می‌گردد.

این میزان اقامتهای غیرضروری به خصوص در مدت زمان بستری بیمار قبل از عمل جراحی بیشتر از اقامتهای اضافی در بعد از عمل جراحی می‌باشد. در مبحث تأثیر بیمه و سازمانهای بیمه در کنترل اقامتهای غیرضروری مشاهده گردید که در میانگین اقامت بیماران بیمه شده و غیربیمه‌ای اختلاف معنی‌داری وجود ندارد یعنی این سازمانها علیرغم پرداختهای هنگفتی که جهت این دسته از بیماران خود می‌پردازند کنترلی بر موضوع میزان اقامت بیماران تحت پوشش خود ندارند. در مقایسه داده‌های بیمارستانهای خصوصی و دولتی هرچند که هر دو دسته از بیمارستانها بیشتر از حد مطلوب اقامت بیماران را بستری می‌نمایند ولیکن اختلاف مشاهده شده در میزان اقامت در این بیمارستانها معنی‌دار بوده و بیمارستانهای دولتی (آموزشی) مدت زمان طولانی‌تر مبادرت به بستری بیمار می‌نمایند.